

✦ Пам'ять

Рядовий Великої Вітчизняної

Ці рядки пишуться оголеним нервом, бо ще болить рана від втрати. Він не дожив 10 днів до Пасхи і 35 – до Дня Перемоги. Хоча Бог подарував йому 91 рік і один місяць топтати нашу землю. Він – це мій тесть Костянтин Ігнатович Коробка. І я гадаю, що ця публікація не буде сприйнята як використання мною службових можливостей редактора «Вільного слова». Бо

в подальших рядках хтось із вас погодиться зі мною, що тема порушена в цій публікації, стосується не тільки нашої родини. Бо подібних долей у нас – сотні тисяч, мільйони.

Костянтин Коробка народився в селянській родині в селі Жадківка Корецького району. Його батько крім роботи на землі по вечорах шив ще чоботи. І малий Костя зненавидів ті вечори, коли після цілоденного ходіння за плугом треба ще було допомагати виправляти і різати шкіру для взуття. У вісімнадцятирічному віці він пішов на фронт. І хоч війна двічі прокотилася по його рідній Кореччині, він по-справжньому побачив її руйнівну силу у Сталінграді, куди завезли молодих і безвусих солдатиків навчатися військовому ділу. Та ще, мабуть, для того, аби набралися майбутні вояки злості від побачених руїн. Потрапив рядовий Коробка у піхоту, у ту категорію війська, яка була найменш захищеною і фактично першою йшла на смерть. Ради чого? Для таких, як він, відповідь була очевидна – заради своєї родини, заради своєї країни. І не важливо, як вона тоді називалася. В одному з боїв у Прибалтиці його важко поранило в ногу і в голову. В Ігнатовича те місце на голові заросло шкірою, але не було куска че-

репної коробки. Самого ж Коробку літаком завезли у Москву, в госпіталь. Він вижив усім смертям на зло, ради Великої Перемоги, яку зустрів у рідній Жадківці, бо йому, як важко пораненому, дали відпустку.

– Ви не уявляєте, – іноді сам дивувався Костянтин Ігнатович, – якого ми подолали ворога. І тим більше важлива ця Перемога, бо полягло за неї сила-силенна людей.

Сусідський хлопець Діма в архівах знайшов доказ того, що К. І. Коробка за особливу хоробрість і вмілі дії був нагороджений медаллю «За відвагу». У сільській хатині, де жили три покоління родини спільно – не дивно, що хтось міг ще дбати про збереження нагороди. Найдорожчу з п'ятнадцяти, вони згубили. Коробка Костянтин Ігнатович поставив єдиний і неповторний рекорд. Він відпрацював 50 років конюхом у колгоспі. Цей рекорд зафіксований хіба що у його трудовій книжці та в моїй пам'яті. Це вам не на час пиріжки з'їдати і отримувати сертифікат про рекорди. Я пригадую, як однієї літньої ночі гриміло і блискало так, що, здавалось розпочалась Третя світова, і ніякий господар не вижене в таку пору собаку з будки. Ігнатович накидає на себе плащ-палатку і йде на ферму виганяти коней на пасовище. Хто б сьогодні і за які гроші взявся б за таку роботу? Але почуття обов'язку завжди пронизувало всю його свідомість: до роботи, до сім'ї, до ближнього.

Майже кожного вечора у нас з тестем були розмови по «лікнепу». За день наковтаєшся стільки інформації, що уже нічого не хотілося чути. Але до слів Ігнатовича змушений був прислухатися. Він наче відчував, що йому треба передавати комусь свою життєву мудрість. Він глибоко переживав розпад колгоспів, а потім все дивувався: «Це ж скільки ми встигли надбати, що уже більше 25 років крадуть, крадуть і не можуть розікрасити!». Особливо захвилювався, коли почув, що політики в угоду своїм амбіціям чи закордонним спецслужбам поставили під сумнів відзначення Дня Перемоги.

Як можна відмовитися від власної Перемоги? На щастя, народ думає не так, як хочуть політики. Незалежний політичний канал NewsOne провів опитування: «Чи відзначаєте ви День Перемоги?» І 94 відсотки респондентів ствердно сказали: «Так». І лише 6 процентів готові відмовитися від завойованої кров'ю і загибеллю восьми мільйонів українців Перемоги. Який народ, якої країни відмовиться від Перемоги?

Відходять у засвіти ветерани, свідки тих грізних років Другої світової війни. Слухаймо тих, хто ще живий. Бо вони – справжня, правдива, жива історія. І чим більше українців почують наших переможців, тим більші шанси, що політики-угодовці не перепишуть нашу історію.

Андрій БАБІНЕЦЬ